

BORSSZEM JANKÓ

Jankó

Vidliczkay József.

Nem a nap, hanem az éjszaka hőse volt ő ama hirhedt éjjeli ülésen.

Éjféleli 12 órakor kísértette meg a ház türelmét.

„Minden jó lélek dicséri az Urat!“ kiállt a jobboldal.

„Lelketlen leszek“, felelt vissza Vidliczkay elszánt abrázata. „Nem jó lélek, hanem gonosz szellemed vagyok“, folytatta s elkezdte a bankkérdést.

„Szellemtelen vagy,“ hangzott a felelet, s Vidliczkay tovább kísértett, mignem Tóth Vilmost kikísértette a teremből. Horn Edos keresztet vetett — hallván a kísértetet — a bankügyben mondott beszédére.

„Mikor én elmondtam, akkor okusabb vált,“ sugta a szomszédjának. Mert Vidliczkay az ő bankbeszédével kísértette meg a házat. „Akkor te volt az okusabb Edos barátom, hanem akur nem értettök meg, mert nem volt magyarul mondván.“

„Hát hogyan vót?“ kérdi Edos, és 99-edszer határozza el magában, hogy reformpárti lesz.

Vidliczkay meg még mindig beszél; az óra pedig tizenkettőre jár. És ebben különbözött Vidliczkay szája az órától. Az óra tizenkettőre, Vidliczkay szája pedig egyre járt. Meg is járta, mert arról lett híres ember; különben nem járná, hogy e diszes helyen járja le magát a hol szellem számba megy, a mi méltán meglepi azokat, a kik őt közelebbről ismerik. Nem, ő nem lélek, sem nem kísértet, annál kevesbé szellem; ő addig beszélt, míg nem a tisztelt ház réme lett s az is maradt. Ő a beszélés mesterségét annyira érti, hogy ha a halált is agyon nem beszéli, akkor legalább is halotti prédikációt maga mond maga felett. Különben, ha nem kell neki a tárgyhoz szólni okos embernek — s ha nem kell fanyarnak lennie, jóízű embernek mondják.

Egy keserősége van, az: hogy Vidliczkay nevét Vidlicskaynak ejti még Kónyi Mónyi a gyorsíró isz, aki pedig ugyanczak nem cselekszik olyaszt, amivel elkeszerithetné a képviselő urakat.

B. J.

Están dalaiból.

— Mikor róka vadászatra hívnának. —

Szömérmetlenül egy barátom
A tegnap hozzám átúzen,
Hogy mennék véle, ha vagyom még
Róka vadászatra tüzem.

Barátom, (vetém egy papirra)
Sértés legyen-e ez a hecz?
Vagy tévedés . . . hogy rólam még ily
Szörnyü gengét is föltehetsz?!

Mert én ugyan, ha innya kell, hát
Megállom helyem emberül —
S ki hiven birná vélem együtt,
Sanyin kívül más nem kerül.

Ha kétkedés bánt, tégy ám próbát,
Ez pajtás a dolog sora —
Versenyt innya kiállok én még;
De rókát löni? . . . nem, soha!

A náje fráje Presze

minden magyar úerre rásüti, hogy német származásu. Utóbb Mocsáryt is Feichtmayernek mutatja be közönségének. Nem sokára rákerül a sor a régi historicus nevekre is, mindnyájunk fölvilágosítására olvasván, hogy voltakép:

Rákóczy = Krebjenmayer. Tököly = Kürbis-lechner. Wesselényi = Nierenwiejer. Bánffy = Bauhaus. Eszterházy = Esterhanjer. Zichy = Sidermann. Orczy = Rajeweis. Apaffy = Waterjon. Bornemissza. = Wasservogel. Bethlen = Bettelheim. Mikó = Petermichl. Teleki = Grundhubinger és Csák Máté = Matshader.

Felkötési versengés.

A „Hon“: Igazán épületes, a hogyan a pápista papok polemizálni szoktak. Az „aljas,“ „fattyu,“ „istentől elrugaskodott,“ „betyár“ egy jól táplált tisztelendő urnak meg sem kottyán. A káronkodás ujságban a „keresztény“ katolikus isteni félelemhez tartozik. Kilincse lett a mennyek országának, és lépcső a kanonizációhoz.

„Magyar Állam“: Mi az, a mire szent vallásunk szorongatott őreit az istentelen zsidó-sajtó piszkolódásai ragadják, a „keresztény“ lelkiatyák (a *lelketlenek!*) korcsmajargonjához képest! „Piszkos, telhetetlen, csirkefogó, gézengúz“: ezek azok a csemegek, melyekkel a kálvinista ujság a kálvinista Ballagit traktálja. És ez is csak fele (s *Ballagi nem fordul tőle fel!*) A mienk ehhez képest csupa imádság.

A „Hon“: A kálvinista legalább kálvinistával teszi.

„Magyar Állam“: Annál czudarabb.

És így tovább. A tévedés abban van, hogy a vitázó felek azt látszanak hinni, hogy az illető káronkodó papok, ha véletlenül kanászok volnának, nem káronkodnának.

A katekizmusából egyikök se tanulta.

Ég a ház!
Az ellenzék petrolummal loesolgatja a láncokat.

Segítség!
Itt vagyok viczpuskással, hogy tarkón öntsem vele az áradozó petrolöröket.

Elég az én tűzfojtó készletemből egy borsszemnyi is. Probatum est. Jó kedélyed biztonsága kedvéért, rendelj magad mellé engem, négyedévenkint

1 frt 50 krjával.

Borsszem Jankó.

Az előfizetések megújítására mint legalkalmasab-
bat, ajánljuk a *postai utalványokat*, melyekkel
minden m. k. postahivatal szolgál a t. cz. közönségnek.

A „Borsszem Jankó“ kiadó-hivatala.

József-tér, 6. sz.

Az országos parlírozómentből.

— Ebéd utáni gyűlés. —

Döry. Szólok a czimkérdéshez. Mi a czim? Ezt a mi czimkórságos időnkben nehéz eldönteni. Czim a nemes, nemzete: tekintetes, nagyságos, méltóságos, kegyelmes, sat. Czime van a könyvnek, a levélnek és boltnak. Czime-
res az ökör is. Czégére van a korcsmának is. S ha jó bort mérne a korcsmány (*nagy derültség*), nem szorulna czé-
gérre. Különb Ovidius, Horaczius, Virgilius, Martiál, Juvenal, Hazdrubal, Madrigal, Hannibal és Molnarpal tisztában voltak a czim iránt. Nevezetes, hogy a rómaiak per te czimezték egymást. De a kendezt el nem fogadjuk. A kormány e törvényczimmal a kende minorennis állapotára akar leszorítani minket. (*Kende kuruczul tiltakozik.*) Ilyet még az én kedves sógorom Schmerling sem mert volna az akkori magyar törvényhozástól követelni. Egyébkint, jam sat prata biberunt et contiguere omnes intetique ora tenebat, quia aere perennius socios habuisse malorum. Azért a kocsis czimet, melylyel Deák Feri urambátyám megtisztelt, acceptálok s csak azt sajnálom, hogy nincs lovam. Kiesaptam őket a makkosba, tőkkel abrakoltam és így kártyba veszték. (*Tovább dörjög.*)

Dobsa (*derültség.*) Még arról beszélnek, hogy a magyar törvényhozás oppositiojának e sportja nagy visszatekintést szült Európában. Most jövök onnan, ott ebédelttem. (*Általános kételkedés.*) Mondhatom uraim, Europa nyugodt. Azt is beszélnek, a forradalom kigyója sziszszentve emeli föl fejét. Hol? Egy órával mentem el a patikája előtt — felém sem nézett. Ijesztenek a reactio sárkányával. Nevetséges! Udvariasan a váczy-uteza sarkán árulja a fotografiákat és tapintatosan elnököl a sajtópöröknél. Azzal is rémígetnek, hogy Magyarország e magatartása a nagyvilág előtt hitelvesztéssel jár. Komisch, mikor tudom, hogy Magyarország és a nagyvilág össze van forrva és a Deutsch testvérek kiadásában jelen meg. (*Néhány hasonló elmésség után helyére dobsan.*)

Szilády Drága Aron (*egy óra hosszig a k a d é k o m i c e r á o l v a s a n a g y o n t i s z t e l t h á z r a .*)

Gyejaky Lalyos (*a sódur-börkét pad alá csapja s nagyokat csuklik.*) Tisztelt ha . . . haház. (*Nagyot szuszszant, mutató ujjával a szájában rekedt ételmaradékot kivájja; csemecseggve:*) Hát a czimkérdéshez én is hozzá akarok szólni (*böfent*) és be fogom bizonyítani, (*csuklik*) hogy ez ugy is éhező hazát (*fogát szijja*) teljes inségre akarják juttatni. (*Csemecseggve bebizonyítja, mialatt fogát piszkálja s néha oly érvet használ, mely ellenállhatlanul meggyőzi szomszédjait, hogy a mit kaptunk, az mind csak finctio.*)

Simonyi Ernő. Tegnap azt igyekeztem bebizonyítani, hogy nekem a czimkérdés tekintetében, midőn mind olyan-
nak demokratikus hazánkban létjogát is megtagadtam, igazam volt. Engedje meg azonban Simonyi Ernő barátom, hogy megczáfoljam. (*Megteszi a jó tréfát. Az egyesült nemzeti balpárt erre fejét rázza, ami fájdalom! nem azt jelenti, hogy T i s z a Kálmánt rázza.*)

Az első magyar általános országos baloldali BOTRÁNY-RÉSZVÉNY TÁRSULAT alapszabályai.

I. A társulat czime.

Miután a bal elvek mindenféle czim és rang eltörlését kívánják, a társulat czimét, mely főnebb olvasható, használjuk ugyan, de elvben el nem ismerjük.

II. A társulat székhelye.

A társulat székhelye nem egy, hanem minden hely, melyen a társulat valamelyik tagjának széke áll, központul mégis az országgyűlés balja ismertetvén el, mely számtalan honfiókkal rendelkezik.

III. A társulat üzleti jeligéje.

Bal-balbal, balekot balbalra balul balogitva
Bal-balbalba babáz, bába butúl baba is!

IV. A társulat czélja.

A társulat czélja: parlamenti botrányok eszközése, ilyenmü megbízások elvállalása és lelkiismeretes keresztülvitele az „absolut szabadság” vagyis az absolutismus szabadságának elvei szerint.

Nevezetesen vállalkozik a társulat:

1. órák lopására a társulatilag szentesített regulativa szerint, melynek czime: „A magasabb politikai óralopás kézikönyve, parlamenti és magánhasználatra, számos művészi zsebmetszvényekkel díszítve.” És pedig:

- Minden társulati tag köteles naponként legalább 25 órát lopni az ország zsebéből, a melyből azok fizettetnek.
- Ezen órák lehetnek vagy czilinder rendszerűek, azaz vaskalapos órák, vagy horgony rendszerűek, azaz országos remények órái, vagy végre fali órák t. i. azon falról kerültek, melyre a borsót szokás hányni.
- Leczke-órákat lopni tilos, leczke a társulat által egyáltalán el nem fogadtatván.
- Az órák lopása lopótökökkel eszközöltetik s a lopó a lopott órát azonnal tovább adja a sequensnek, úgy hogy sohase lehessen tudni, tulajdonkép ki lopta el.
- A lopott órák a közvélemény zálogházába vitetnek, mely a szokásos megbecslés után azokra nem ad semmit.
- A sikeres működés criteriuma gyanánt az szolgál, ha az ellenfélre Virgilius e szavai illenek: „intentione ora tenebant,” mint ami annál nevezetesebb, hogy nem — fogják be a szájukat.

2. Névszerinti szavazások kidrukkolására, megrendelés szerint szelid vagy erőszakos uton, csöndesen vagy lármásan; erre nézve azonban következő korlátok szabotnak:

- Két névszerinti szavazás közöt, az erők pihentése végett, mindig másfél percnyi szünet legyen.
- Öt perc alatt legfőlebb három különböző tárgy fölött lehet névszerinti szavazást kérni.
- Minden névszerinti szavazás csak hitelesítve érvényes; hitelesítettik pedig az ellenpróba által, mely abból áll, hogy a névszerinti szavazás ismételtetik, de most már hátulról.
- Névszerinti szavazásnak másfél óránál rövidebb ideig tartani nem szabad s erre nézve a szokott parlamentáris eszközök veendőik gyakorlatba.

3. Azon üzletről, melynek neve „interpellvény.” Erre nézve a részletesen kidolgozott árszabályzatra utalunk, mely az 1, 2, 3 és több pontos, egyenkinti vagy tömeges, durva vagy finom papírra irt interpelláció tarifája szerint a társulat hivatalos normativája gyanánt tekintetik.

4. Gyilkosságokra, és pedig:

- agyonbeszélés, és
- agyonhallgatás által, mely utóbbi, mint sokkal nehezebb, aránylag drágább is.

5. Mindennemü lármák, zajok, nyagtalanságok, félbeszakítások, derűtségek, tetszések, zajos; élénk, viharos és hosszan tartó viharos tetszések, sőt éljenzések eszközésére, melyek szintén külön ár-táblázat szerint lesznek rendszerezve.

6. Közlebb meg nem nevezhető szolgálatokra, melyek iránt az azokat igénybe venni szándékozó t. cz. parlamenti közönség közvetlenül a társulat elnökével érintkezni s melyeknek delikát volta esetről esetre való külön egyzedést igényel.

V. A társulat eszközei.

A társulat föladatainak teljesítésére bizonyos eszközökkel bír, melyek megnevezhetőkre és megnevezhetlenekre oszlanak.

A megnevezhetőket be is lehet vallani, a megnevezhetleneket nem.

Itt csak az előbbieket tárgyalhatjuk, melyek közé tartozik:

1. a felkötés. Ez, a mig a bal kormányrudon nincs, csak a gatyával történik, ha pedig a bal kormányra jut: a jobboldal tagjaival egytől-egyik.

2. a megrántás, t. i. a nadrágszíjjé.

3. a köhögés, melynek eszközése végett a tagok tartoznak folytonos hurutot táplálni.

4. az orrfúvás, melynek minden fehér- vagy koczkás-nemü közvetítése nélkül kell megtörténnie.

5. a dobogás; nem a szivé, de a honfitalpé, melynek patkós sarku csizmába kell öltöznie.

6. a füttyülés, mely az elnökség által jóváhagyott „kulcs” szerint történik.

7. az ordítás, a mely anima rerum.

8. a sok „és a többi“, melynek természete iránt a tagok tisztában tartoznak lenni, mielőtt a társulatba véglegesen fölvetetnek.

VI. A társulat szervezete.

A társulat következő magasabb tisztviselők által igazgattatik:

Izgágot: T i s z a Kálmán ur.

Al-izgágot: G h y e z y Kálmán ur.

Lajostromló: H e l f y Ignác ur.

Ellenőr és pénztárnok: C s e r n á t o n i Lajos ur.

Intézeti háznagy: G y ö r f i Gyula ur.

Főparocator: C s a n y á g y i S. ur.

Igtató és számtartó: C s i k y S. ur.

A pelpaszárfolyamvizsgáló: E s v á n y ur.

Részegvényesek és igató tanácsorgók: G y u r i, K a r i, L a c z i, B e r t ó k, P e t i, M a t y i, s t b.

A hirlapok.

Karban.

Jön a fertály a szentgyörgyi:

A prenumeráció —

Egy ezörnyi, két ezörnyi.

Hanemha egy millió.

Gyertek gyüttök, vesztek lesztek,

Ha nem olvassátok is.

Érdem- és buza-kereszttek:

Czikkezünk mi rátok is.

„Pesti Napló.“

Sok esztendő, huszonkettő,

Ez a legfőbb érdemem.

Alszerkesztő, főszerkesztő —

Egy nem elég énnekem.

„A Hon.“

Örök ifjuság van nálunk,

Mienk a szűz koszoru.

A mennyi van munkatársunk:

Egy sincs közte nagykoru.

„Haladás.“

Delejtű volt, de mi haszna,

Ha haladni nem tudott,

Most Haladás volna s hajna!

Most iránya nem jutott.

„Ellenőr.“

Veszettebes peczérgazdag

Kurvanyás a stílusunk,

Idönket vesztjük el az nap,

Ha árulót nem fogunk.

„Magyar Ujság.“

Egy itcze bor, de hitelbe,

48-as a nevünk,

Saj! hirdetjük: a hon veszve,

S jó nagyokat nevetünk.

„Korunk.“

Ma születtem, tegnap lettem,

Holnapig meg nem halok;

Baloldali gombát ettem,

S nem tudom, mit akarok.

„Magyar Politika.“

Egy kis vasút, egy kis börze,

Most lónyais, majd papos,

Világokat bár nem dönt le,

De mindenkép praktikos.

„Magyar Állam.“

Sarkantyúsan, hátra, hátra,

Billeg-ballagva menünk,

Tisza Duna, Táttra Mátra —

A krisztus a mindenünk.

„Gyorsposta.“

Kutya fékom teremtettem,

A kalpagom tarajos.

Eb a lelke szedte vette —

Éljen hát Kossuth Lajos.

„Reform.“

Ápolly, Nápolly, Stanczinápolly,

Ez az orthográfia.

Vigyazz, különben elpáhol,

Ha nincs kit páholnia.

M i n d.

Jön a fertály a szent györgyi:

A prenumeráció,

Bátor választani szörnyi:

De csak fizess, náció!

Két szív egy dobbanás.

— Odium repetitum. —

A szent szövetség.

— Odium repetitum. —

Szt. Están. Legyetek baldogok!

Eltévedt levél. *)

— Irja tanítványához egy ujkori lélek-vásárló és bnvár. —

Szent Öcsém! Itt vannak a város-rendezések. Már itthon én tisztában vagyok a dolgokkal; de hogy nálatok se hiányozzék a népboldogítás üdvoszere — ezen, hirtelen kanyarított sorokban, lekapom számodra a nemes mesterség ezuttali titkait.

Tudod, szent öcsém! Minden kornak megvan a maga istene; de ennek is megvan a maga kora — ezen tul csak zsidó!

Volt idő, mikor fölötte könnyen boldogultunk; még csak ki sem kellett osztanunk azt a sok földet, a kit ígértünk . . . hanem amint a családba gyerek született, vagy malacz ötletett, vagy a kutya-bagosi kasszinóban melegített-töltött-káposzta-estély tartatott, a szerint egy mellékelt hála, üdvözlő, vagy bizalmi felirat mellett Kossuthot meghívtuk keresztapának, illetőleg torra, vagy tiszteletbeli vendégnek — a ki helyett majd a nótárius, vagy ha jó baloldali találna lenni, a kis-kántor — eleget eszik; — ezen esemény kinyomódott a „Népszázslója“-ban, meg a „Magyar Ujság“-ban, meg a marha-levél-csináló Morzsányi „Alkotmányos Dobos“-ában, és megvolt a 48-as lelkesedés; de fájdalom, legalább nálunk, az ilyenből már kicsömörült a népek milliója.

Most hát, más eszközök kellene. Halljad, és figyeljed!

Hogy „nagy az adó“ „véres a verejték, meg a kenyér“: már ez is elvesztette varázshatását. Miért? Mert hát a jó nép okoskodik, — és rátér, hogy hiszen a jobboldali is csak ugyan-olyan adót fizet. Ösmeri pedig a „magyar embert“, hogy bizony nem tenné, ha „muszáj nem volna“.

Már ha arról van szó, hogy ne fizessünk, erre nézve nem józanabb a magyar embernél — akármi oldali legyen — még a burkus sem. És hát igaz van. De épen azért, mégis csak a dolog sarka, t. i. a fizetés-iszony. Azért hát e térről nem kell slisszolni, hanem a magyar ember fantáziájára (káp-rádra) is kell hatni. Ha már azt mondod, hogy „status-adósság“: helyes; mert ezt se nem ösmeri, se nem érti; csak, mert adósság, fél tőle . . . beboritattik ossiáni-köddel, megnöveltetik előtte Chimborassóvá — és úgy vetetik egy ugynevezett „nüchtern“ sugár a rongyra, szegénységre és e szegény elpusztított Magyar-szág sápadt arczára — mely csak azért nem sápadt most, mert épen az isten búzát meg bort adott neki, különben ettől a jó miniszteriumtól, mely a népnek csak lyukas eszimat csinál — akár olyan sápadt lehetne, mint a Deákné vászna . . . ha Deáknak felesége volna — vagy mint a Patay orra — ha az meg vörös nem volna!

De hát végre mit tudja azt a nép, van-e Deáknak felesége, vagy Pataynak sápadt orra? és épen azért,

mert nem tudja, az ösmeretlen ködös, tündéries, mint P. Szathmáry Károly mondá: daemoni hatásával van erre a mi jó, poetikus, baloldalikus és bolondikus népünkre.

De hát nem-e kell a nép génuszából és természetéből fejleszteni az alkotmányt? De igen. Mert ha egyszer elvesztené azon poetikus természetét ez a nép, mely szerint hiszi, hogy az isten extra, rózsás aranyugárral, ganéj-nélkül termő földdel, vidéki népboldogítókkal vagy búcsús hernyókkal — kedveskedik neki: akkor e prózai nép között nem lehetne megélnünk. De messzire is mentem. Tudod, neked nem kell egészen ilyen okosan beszélned — csak szedd ki az essentiáját — akarom mondani, a bolondját: és áruld hazafiságnak, meg bölcseségnek!

Elhiszem, hogy neked lehetnek a status-adósságféle eszközre is megjegyzéseid. Pl. hogy ugy járhatunk, mint egy jász-kerület 1865-ben. A hol az egyik párt azt mondotta: „ha M. lesz a követ, akkor a jász-ember réven-vámon nem fizet“ — „az ám,“ mondá a másik párt; „de ha meg P. lesz a követ: réven-vámon a jász-embernek fizetnek.“ És ugy lett, — az-az hogy P. lett a követ.

Hátha arra, hogy a jobb oldal kormánya mellett nagy status-adósságot kell fizetnünk, azok meg azt mondják: hogy igen — de ezt a baloldali kormány mellett is fizetnők, azon különbséggel: hogy akkor tiszta ezüstben és aranyban — szóval hogy minket tullicitálhatnának.

Attól ne félj komám! nincs az isten ege alatt olyan jobb-oldali a ki minket tullicitálni birna . . . mert tudod a mit ígérnek, azt meg is ke! adniok . . . de mutass isten ege alatt baloldali, akár vezért, akár kortest, a ki megadta volna a jó népnek, a mit ígért!

A többit bölcseségedre bízom.

Födolog mégis, hogy ha hajduról van is szó — nagy, bolond, magas politikáról beszélj . . . ha meg már polgármesterről . . . akkor épen vessz meg az energiában.

Légy shakespeareileg poetikus p. „Mit? N. polgármester? Még a hideg nyomát is kemény kövel hagyigálgjátok?“

Légy leleményes, p. „Mit? L. polgármester azért mert ur, tekintélyes, független ember? Kis béka, nagy béka — földig ér a hasa;“ szóval az is csak ember — és mi demokraták vagyunk; a mely ország csak akkor jön el isten igazában, ha mindnyájan egyenlő . . . békák leszünk.

Mondjak-e még valamit? Azt hiszem elég enynyi . . . neked is . . . meg a te bölcs népednek is. Csak arra teszek még figyelmessé, hogy nevemet — mert hátha mégis valahogy eltévedhetne ez a levél — egészben nem írom alá, illetőleg travesztálva jegyzem ide — de te, a többivel ezt is megérted.

Tehát barátod és mestered **Bikfi . . .**

U. i. Nem-e elmés? Sokan azt vélnek, hogy Bikfi akar lenni — pedig dehogy; inkább százszor buk-fencz, mint egyszer bikfencz. **Ugyanaz.**

*) Változtatás nélkül adjuk ezen okos levelet.

Parlamentárizmus.

A „Magyar Ujság“-ban olvassuk:

„A Kadarkuton Somogy megyében megalakult baloldali kör márczius 15-ről kelezve Körmendy Sándor képviselőjük utján üdvözetüket küldik a baloldalnak, melynek rendületlen zárt sorai előtt „a parlamentti többség számára nincs egyéb menekülés, mint fegyverlerakás vagy visszavonulás.“

Az már igaz, hogy a magyar „parlamentti“ többségre nézve a parlament mai napság már a non parlans neveztetik parlamentnek.

Ha három cséplő hat urat megver, az nem nagy csoda; ha két kofa nyolcz tisztességes asszonyt kibeszél az igazságából, azért nem dül még össze a világ; de ha egy országgyűlésen egy kisebbség ellen a többségnek „nincs egyéb menekvése, mint a fegyverlerakás vagy visszavonulás“: az megtörténhetik ugyan; de az többé nem parlament, mert hiszen az a 400 ember épen azért küldetett az országházba, hogy törvényeket csináljon a többség akarata szerint.

Hanem hát Kadarkuton másképen tudik a bopárti hazafilyak.

Metamorfizis.

○ A „Delejtű“ megváltoztatta a nevét — de nem a belügyminiszter, hanem a miniszterelnök közbejvetelével. Lett belőle „Haladás“, mit a szedő első nap „Szaladás“-nak szedett; majd ismét a menüre gondolva, elváltozott illetéknépen „Haladás“. Azt hisszük végre is némi „Csaladás“ után „Haladás“, lesz a vége és aztán általános — „Hátadás“.

VIDÉKI TROMBITA.

Szabadkáról.

Mukics Ernő szabadkai orsz. képviselő legközelebb sajtó alá bocsátandja minden szellemi termékeit.

1-ször. Szabadkai „Kazinczy album“ ajánlva Majoros Istvánnak. Négy szó tíz lapon.

2-ször. Két tuczat halotti czédula.

3-ször. Keserves halotti beszéd, vagy is balpárti hazafias buba fojtott melodromedáriak.

4-ször. Szabadkai levelek, mikkel Ludas Matyit pleonastice trágyázza.

5-ször. Tájékozatlan program, siketnemak számára.

6-ször. „A practikus országközi folyosó-melegítő“, vagy is országgyűlési hígvelős mondatok.

Artatlan beszélgetések.

Kurta. Ni, azt olvasom a „Gyorspostában“, hogy inkább akar Bachot és Schmerlinget, mint ilyen kormányt.

Fejes. Szívesen meghiszem neki, hogy szerkesztője nagyon vágyakozik vissza azon „fiatalkori bűneihez“, mint a mikül ama két urhoz való gyöngéd szerelmét kijelenté.

Kurta. Valljon, mikor gyónt meg így Átkor?

Fejes. Akkor, hogy két régi gazdájának kiterítették az aranyhimes zöld frakkját.

*

Kurta. Már azt meg kell adni neki, az agyonbeszélést értik a baloldalon.

Fejes. Voltaképp mit is beszélnek ott?

Kurta. Egyik a bibliát olvassa rá a házra, a másik a murokrépa-termesztéstől várja a haza fölvirágzását, a harmadik rácz dalokat fúj, negyedik meg egyéb tréfát fűz.

Fejes. Aztán mondja még valaki, hogy a baloldal nem bomlik.

CSODABOGÁR.

(Ilyen országközi nyugtát leltem a ház folyosóján. B. J.)

Kalai emu

hejet

Almás Sándor.

Ez t. i. azt jelenti, hogy tudós Almásy Sándor ur orsz. képviselő és nép-bolondogító, Kallay Emanuel (dinimutiv: E m m a, piczinyitiv: e m a) helyesírási és elvtarsa helyett az e havi szoszatyárságért járó gázsit fölvette.

Törököt fogtam — de visz.

— Odium repetitum. — *)

*) Egy-egy régiebb olvasóm méltán meg fog ütközni az ismerős négy éves rajzokon, míg rám nézve a legnagyobb elégtételt szolgáltatják, bizonyítván: hogy a Tiszapárt és Madarászék között sohasem volt különbség. B. J.

APRÓ HIREK.

+ Utólagos bonbon a párt-lakomákról. Meglátszott, hogy az a „Hungária“-beli Ilmer jó deákpárti ember. Milyen jó ebédet adott 2 frtéért! De azért távolról sem mérkőzhetik az Orpheum bérlőjével, a ki az országos baloknak igen rossz ebédet adott 3 forintért. Isten éltesse mindakettőt.

*

△ Párt-irodalom. Az „Athenaeum“ kiadásában e napokban meg fog jelenni 2-ik kiadásban „Az ellenzék törekvése“ című kortes-szakalkotó munka, melyet a „Hon“ ifju hegedőse czinczog el pártja véneinek

és irásnemtudóinak. Azaz, hogy: második kiadásban meg fog jelenni a czimlap, mely már nyomatik is. Ebben csak az a vicz, hogy nem vicz, hanem tény.

Pályakérdés.

A képviselőházi pártok közt a legújabb kompromisszumot Jókai Mór kísértette meg.

Kérdés: Kit akart vele kompromittálni?
Lányait-e? — Tiszát-e? — Vagy hogy magát.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.
(kétsas-utca 24. sz.)